

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

W E E K B L A D

nadruk verboden

26e jaargang nr. 14

20 november 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

— " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Al weten wij niet alles en kunnen wij ook wel eens een steek laten vallen, toch moeten wij ons volgens programma vanavond in de actualiteit stortten. En omdat er nu eenmaal een titel boven behoort te staan noem ik het geheel dan maar:

C H A R I V A R I

=====

Want wanneer je kijkt naar al wat actueel is, in uw land zowel als elders, krijg je de indruk dat er een mengeling, een soort hutspot, wordt klaar gemaakt waar in feite niemand iets van lust.

Maar hoe bewaar je geld in een vergiet die vol zit met subsidie gaten?

En nu denkt men aan een solidariteitsheffing die in feite het aantal gaten nog zou moeten vergroten. Geen wonder dat geen minister van financiën er nog een gat in ziet.

En dan de vormen die de politieke strijd aanneemt. Ik kan overigens uw minister-president best begrijpen. Ben je daar professor en sta je je minderen vol vriendelijkheid met een grapje alles wat je kwijt wilt te vertellen en daar hebben zij dan nog bezwaar tegen ook. Duidelijk dat je hen voor straf in de hoek zet en zegt: vanavond niet meer hoor, ik kom morgen wel eens terug.

Voor mij is dit een beeld van een mentaliteit die zich overal eer en meer toont. Neen nu eens Reagan. De man speelt zijn rol als president werkelijk heel goed. Hij heeft alleen de verkeerde tekstschrijvers.

Want netjes is het bepaald niet wanneer een man als Bresjnev met veel moeite een tekst vol vredesverklaringen uit het hoofd heeft geleerd om hem een groot deel van zijn tekst a.h.w. uit de mond weg te stelen. Dat hoort eenvoudig niet op het internationale toneel en het is dan ook te begrijpen dat de russen nijdig zijn.

Maar de amerikanen zijn op hun beurt ook al lang wat nijdig en ook dit kan ik best begrijpen: per slot van rekening denken die europeanen dat zij maar kunnen doen wat zij willen. Heb je een goede generaal die zelfs nog uit vietnam voor zich een sukses wist te maken en die man wordt

steeds weer de mond gesnoerd, massas demonstrenen en men weigert eenvoudig te geloven dat in zijn ofen desnoods Europa ook nog eens als een soort Vietnam kan functioneren: als een soort bufferzone waarin je een beperkte oorlog zouDt kunnen voeren. Treurig, nietwaar.

En dan al die mensen die demonstreren. Voor hun gezondheid is het zeker niet zo slechts, want alom hoor je, dat trimmen goed voor je is. Dus trimmen massas, leuzen voerende die zij al dan niet geheel begrijpen naar plaatsen waar zij gemeenlijk beter niet zouden kunnen zijn om daar kreten te slaken die halve waarheden bevatten en vervolgens na het aanhoren van een aantal welbespraakte mensen die ook niet precies schijnen te weten waarover zij het hebben heen te gaan - nog steeds niet beseffende dat de waarheid gemeenlijk in het midden ligt. Behalve natuurlijk die kleine hoeveelheid van mensen die nog wat langer blijft en ijverig iets doet voor de werkverschaffing - van de politie dan.

Wanneer u deze en andere zaken beziet, wat denkt u er zelf dan van? Is het eigenlijk geen gekkenhuis? Zeker, ontwapening is een schitterende leuze. Maar ik geloof dat zij dit vooral is op het ogenblik dat je je verzet tegen het gebruik van alle wapens. Niet dus, wanneer je je verzet alleen tegen bepaalde wapens en dit dan nog bij voorkeur indien gebruikt of opgesteld door bepaalde staten. Want in dat geval moet je een keuze maken.

Persoonlijk geloof ik, dat europa geen keuze meer heeft. Europa kan mogelijk op het ogenblik nog kiezen tussen een bijna zeker sterven onder atoombeweld door bommen en "taktische wapens" van de russen danwel te sterven door grotere wapens omdat men taktische wapens heeft opgesteld die uit Amerika komen.

De enige andere mogelijkheid is eenvoudig alle bewapening overboord gooien. En daar gelooft immers niemand in? Toch is het vaak heel wat moeilijker voor iemand die nog enig zelfrespect heeft om iemand neer te slaan die weerloos is dan om iemand te doden die met een mes in zijn handen staat. En staten, ook rusland, willen graag hun zelfrespect behouden. Maar daarover denkt niemand na.

O, ik meen dat demonstraties op zich niet zo kwaad zijn. De enige vraag die ik mij daarbij stel is of zij ook werkelijk goed doen. Kijk je wat de laatste tijd met bepaalde demonstraties geneurt dan zie je, dat de russen daarvan schitterende opnamen in eigen land uitzenden voorzien van een gedragen kommentaarstem die de mensen vertelt, dat dit alles een teken is van verzet door gewone mensen tegen het westerse imperialisme. En dat is heus niet waar, want welke demonstrant wil zo dadelijk machorka in plaats van de weduwe roken en sobranie in de plaats van Camel?

O, u hebt gelijk. Vele mensen roken in het geheel niet meer. Maar dat komt omdat de zaak te zeer belast wordt. Wat mij overigens op een vreemd iets attent maakt: er worden belastingen opgelegd bij alle middelen waaraan vele mensen ongevaarlijk verslaafd zijn. Tabak - iker - want die is niet goed voor je tanden - alcohol. Die dingen vinden deskundigen niet goed voor je en dus mag men naar men meent die wel extra belasten.

Zelfs het gas wordt extra duur, want men mag immers niet te veel energie gebruiken? gebruik liever je eigen energie. Dat alles levert aardig op en zodra de mensen een zwakheid blijken te hebben is er altijd wel iemand die een wijze bedenkt om dit alles extra te belasten.

Ik vraag mij af of de beampten en staatslieden die zo handelen wel beseffen dat zij zich in feite gaan gedragen als de pooiers van verslaafden. Dat beseffen zij misschien niet, maar zij rekenen in hun plannen steeds weer op, dat zij zo door accijsverhogingen e.d. meer gelden zullen kunnen innen. M.a.w. : zij rekenen er geheel niet op, dat door hun maatregelen het verbruik werkelijk af zal nemen.

En wanneer dan toch het verbruik minder wordt, zoals bij het gas,

zo weet men daarmee kennelijk niet goed raad. De mensen zijn tegen alle verwachtingen zuiniger met energie geworden? Tja, dan moet de prijs nog maar verder omhoog, want wij moeten ons geld er toch uit hebben.

U kunt tegenwerpen, dat deze mensen dan ook te maken hebben met grote economische moeilijkheden. Dat is zo. Waaraan zijn zij anders al die jaren bezig geweest met hun potverteren? Maar neemt dit dan weg, dat men op deze wijze wel erg misbruik maakt van de zwakheden en behoeften van de medemens? Neemt dit weg, dat men op deze wijze vooral de zwakkeren uitbuit? Zo dadelijk horen wij nog, dat men btw wil gaan heffen op de prostitutie. Want zo iets ligt toch wel duidelijk in de zelfde lijn die men nu steeds meer volgt, de wijze waarop men zijn macht in monopoliepositie op een niet meer rechtvaardige wijze uitbuit om eigen overdaad in stand te houden.

Voor mij zijn dit alles in feite raadsels, onbegrijpelijkheden. Juist daarom heb ik boven dit betoog charivari gezet. Want wie weet nog wat hij met dit vreemde mengsel in de actualiteit aan moet?

Kijk eens naar Frankrijk, waar men op het ogenblik bezig is met een socialiseringsproces. Op zich mooi. Alleen heeft de zaak een nadeel: van een goed burgerlijk mens kun je maar zelden een goede socialist maken. Daarvoor moet je eerder bij de arbeiders zijn. Een arbeider wordt socialist omdat hij ziet dat een ander meer heeft en een burger wordt zolang hij nog iets heeft geen socialist omdat hij bang is dat een ander van hem wil hebben wat hij heeft.

En neem duistland eens. Heerlijk. Wel heeft men Michel omgedoopt. Die heet nu Helmuth. Maar hij heeft nog steeds dezelfde slaapmuts op. In dit land zijn autoriteiten krampachtig bezig het gezag te handhaven. Maar hoe kun je een gezag nog handhaven dat in steeds mindere mate voortkomt uit erkenning van gezag door de mensen?

Een moeilijke vraag. Gezag is mooi en zelfs nodig. Daarover zijn wij het wel eens. Maar wat moet je dan b.v. denken van politie die zich zozeer bedreigd gevoelt - en in hoevele steden is dit het geval - dat zij er niets eens meer alleen op uit durven gaan. Zij vertegenwoordigen wel het wettig gezag, maar hebben in feite geen gezag meer. Het enige wat zij nog hebben is de macht door middel van geweld en wapens.

En of je onder die omstandigheden de politie maar steeds weer overal op af kunt sturen is voor mij een vraag. Ik heb het gevoel dat er vandaag of morgen wanneer er weer eens een wederkerige ranselpartij is - vermoedelijk in of nabij zuid Duitsland - de zaak te ver gaat en vele politiek mensen dan opeens ook niet meer goed weten, waar zij aan toe zijn.

Dan kunnen deze gezagsdragers kiezen tussen dezelfde verdwazing die Duitsland gedurende de Hitlerperiode kenmerkte of een geweten.

Maar indien wij hun geweten volgen kom je al snel weer in een soort raden maatschappij terecht en dat is ook niet bepaald de vorm van ontwikkeling die men nodig heeft.

U kunt mij nu in stilte verwijten, dat ik alle slechte dingen bij elkaar zit te rapen. Zeker, maar daarmee doe ik niets anders dan al uw nieuwsmedia steeds weer doen. Want daar zoekt men steeds weer naar het bijzondere. Dat betekent dat een demonstrant die een agent slaat niet erg nieuwswaardig is. Maar een agent die een demonstrant slaat is dit wel; al is het maar omdat dit niet zo vaak voorkomt als men wel voor doet komen.

En nu zit men in stilte "nou nou ...". Maar ik ben eerlijk van mening dat dergelijke excessen van beide zijden, die steeds weer in het nieuws komen in feite uitzonderingen zijn, zowel in het optreden van de doorsnee demonstrant als bij de doorsnee politicus.

Maar men zoekt deze excepties nu eenmaal. Wanneer de heer Jansen dronken achter het stuur zit en zijn wagen total loos rijdt moet er al iets ergs daardoor gebeurd zijn wil de man in het plaatselijke blad voor een berichtje van drie regels in aanmerking komen.

Maar één minister die per ongeluk wegens rijden onder de invloed wordt aangehouden nadat hij een enkel klein paaltje heeft omgereden staat in de pers voor piespaal voor het gehele land.

Ik wil maar zeggen, dat ik geheel volgens uw eigen normen handel wanneer ik de nadruk leg op al deze negatieve zaken. Maar er zijn natuurlijk ook goede zaken te melden.

Ik heb zo even allerlei dingen gezegd over demonstraties en tenzij ik mij zeer vergis is er binnenkort bij jullie weer een dergelijke wandeltocht in Amsterdam. Het enige werkelijk goede wat ik daarin vindt - al acht u dit mogelijk wat vreemd - is dat daarin mensen bijeen zullen lopen van 8 tot 80. Want dit betekent voor mij, dat die verschillende generaties met hun eigen denkbeelden en bijna een eigen cultuur toch weer een eenheid kunnen vormen. Dat is groots.

Zeker, het zal wel weer een beetje eenzijdig worden. Daaraan is schijnbaar niet veel te doen. Maar aan de andere kant is het toch erg prettig dat je daar kommunisten en christenen, liberalen en socialisten samen ziet optrekken.

Want wanneer de mensen samengaan omdat hetgeen hen beweegt hen meer telt dan hetgeen hen onderscheidt krijg ik het gevoel, dat er eindelijk eens iets kan gebeuren.

Zeker, voor enkelen zal het bitter zijn dat ook kerken zich achter een dergelijke demonstratie hebben gesteld. Maar wanneer je beseft hoe lang de kerken een werkelijke vrede bij vele andere belangen hebben achter gesteld is het hoogste tijd, dat hierin eindelijk eens wat verandering komt. Bij hen krijg ik het gevoel dat er toch meer en meer mensen komen die in de kerken weer de kant uit willen gaan van het echte christendom. Een christendom, dat niet meer spreekt over de noodzaak van extra heffingen om de kinderbeijslag te kunnen handhaven, maar over de noodzaak voor een ieder om zelf voor zijn naaste op te komen.

Want er is volgens mij veel behoefte aan een christendom dat zich niet bezig houdt met het feit dat zoveel mensen anders denken, maar probeert eigen blijdschap en volle vertrouwen in de blijde boodschap weer uit te dragen. En om eerlijk te zijn, dit zie ik meer en meer zitten.

En neem dan eens al die geestelijke bewegingen in deze tijd. O, zeker, u hebt gelijk. Deze tijd is er een van sektarisme en sexisme. Maar al die sekten en richtingen bewijzen dan toch een ding: er komen meer en meer mensen die zoeken naar een mogelijkheid om eindelijk eens werkelijk en zelf geestelijk verder te komen, om eindelijk eens los te komen van deze dogmatische middenschool-bezeten normaatschappij.

Is dit niet Goed? bewijst dit niet dat het aan alle kanten gist en gaart? Binnenkort komt de winter. Let dan eens op: stormen breken het dode hout weg. Maar al snel beginnen, terwijl het morse hout nog breekt, elders de knoppen al weer te zwellen.

Ik heb het gevoel dat u nu in een dergelijke periode leeft. Zeker, er zullen nog heel wat stormen over de wereld wegrazen en de mensheid al het daaronder zeker niet altijd even prettig hebben. Maar alles wat mors is begint reeds nu aardig te knappen en te kraken. En mogelijk kunt u met de resten nog een aardig vuurtje stoken wanneer de aardgasprijzen te hoog zijn en u naar een andere vorm van verwarming om moet zien.

Ik ben er werkelijk van overtuigd dat het nieuwe zich op het ogenblik onder die bovenlaag van blabla en verkeerd begrepen idealismen aan het ontwikkelen is. En daarom zeg ik, al blijft mijn onderwerp een charivari, een vreemd mengsel:

Er zitten ook zoveel goede dingen in deze tijd. Ik spreek dan niet over het optreden van ministers, kamerleden of instanties. Want wanneer je dergelijke zaken beziet denk je dat je te maken hebt met een steeds verdergaande verstarring.

Maar kijk je naar de mensen, die er deel van uitmaken, dan zeg je: neen, er zit toch nog leven in.

Er zijn altijd nog wel een paar mensen die de moed hebben op te komen voor hetgeen zij juist achten en niet alleen maar kijken naar hetgeen "haalbaar" is. Ofschoon ik de nadruk op deze term wel kan begrijpen in een maatschappij waarin steeds meer regeringen nog maar één oplossing schijnen te weten: overal alles halen waar maar wat te halen valt.

Dergelijke mensen echter worden gemotiveerd door iets wat je zelfs geen idealisme meer kunt noemen omdat zij zich niet meer aan een bepaald systeem of stelling vastklampen. Zij hebben eenvoudig het gevoel dat het goed moet gaan, hoe dan ook.

Je ziet steeds meer van die mensen die menen dat zij geroepen zijn om anderen vooral bewust te maken van hun rechten, maar die dan toch steeds weer nog even tijd over hebben om ook nog iets te doen voor een mens die dit werkelijk en persoonlijk nodig heeft.

Je ziet steeds weer ambtenaren die kleven aan hun leven volgens de reglementen en met afgeschoven aansprakelijkheid, maar dan opeens toch door een situatie getroffen worden en opeens besluiten: hier steek ik mijn nek dan maar eens voor uit, ik moet proberen daar iets aan te doen.

En er zijn steeds meer agenten die heus wel met de knuppel lopen te zwaaien wanneer zij bij de m.e. zijn ingedeeld, maar al zwaaiende vaak iemand snel naar achter duwen met een gebaar van: maak dat je die kant uit weg komt, dan behoef ik niet op je in te slaan. En dat alles zegt mij toch wel iets.

Ideaal is anders, dat weet ik ook wel. Maar het zegt mij dat er in de mensen iets wakker aan het worden is dat heel anders is dan alle uiterlijkheden, stellingen, dogma's e.d. zouden doen vermoeden. Een nieuwe mensheid is het nog niet, maar wel een mensheid waarin een nieuw geweten wakker wordt.

Zeker, het zijn vaak bijna duistere mensen die door een hel moeten gaan om nog een poort te vinden naar een lichtere wereld en toch kennelijk steeds meer van plan zijn verder te gaan, het geeft niet hoe. Mensen die dan ook niet meer anderen tot slachtoffer maken maar gewoon risico op risico nemen.

Mensen die vaak afstand doen van een bereikte positie, veroverde erechten omdat zij dezen alleen kunnen handhaven wanneer zij met de uiterlijke toestand in de pas blijven lopen. Mensen die ondanks alles zeggen: Neen, ik wil het anders.

Dat is erg veel in een maatschappij die over het algemeen betekenis verwacht met inkomen en belangrijkheid met bankrekening. En ik zie priesters die misschien zelf wel eens twifelen maar dan uiteindelijk zich toch zeggen: ik geloof toch in die leer en ik zal proberen die leer in mijn leven waar te maken wat mijn kerkelijke overheden er ook van zeggen.

Ik zie steeds weer mensen die lange tijd als doodnuchtere burgers door het leven zijn gegaan en dan opeens wakker schrikken, zeggende Ik ga het nu anders doen, ik ga nu eens een keer iets doen voor de mensen, niet meer alleen voor het bedrijf en de economie.

Lieve mensen, het lijkt wel of er een golf van licht komende is die zo dadelijk ongetwijfeld in de gehele mensheid veranderingen tot stand brengt. O, zeker, wanneer je naar een kamerdebat luistert komt er een mixtuur van slaperigheid en hopeloosheid over je - al weten die mensen zelf kennelijk niet, dat zij vooral deze gevoelens verbreiden. Zij kunnen niet inzien, dat het voor anderen zo moeilijk is te begrijpen wat zij nu eigenlijk zeggen en vooral ook wat zij met hun woordenvloed nu eigenlijk bedoelen.

Zelfs onder de kamerleden heb je er soms die opeens schijnen te zeggen: neen, hier moeten wij anders denken, anders doen. Dus lieve vrienden, ik geloof nog werkelijk in de mensheid, zo vreemd het ook moog klinken in deze tijd.

Ik geloof in die mensheid niet omdat zij zo sociaal of liberaal of christelijk is. Het is een mensheid, waarin ik geloven wil en kan omdat zij steeds weer in zich in deze tijd iets wakker voelt worden waardoor zij eindelijk zelf en zonder te vragen wat het hen gaat kosten, stelling weten te kiezen en proberen tenminste zo nu en dan iets te doen waarvoor zij ook innerlijk in kunnen staan.

Het is mooi wanneer wij uit kunnen roepen dat binnenkort het grote machtswoord valt en de grote openbaring begint. Vergeet dat maar. Iets dergelijks gebeurde rond 2000 jaren geleden ook nietwaar? Kijk dan maar eens wat zij er van hebben gemaakt.

Maar een golf van licht, een verandering van denken en van leven zie ik wel. Het heel oude christendom imponeerde mij nog het meeste door een bepaald verschijnsel dat vooral in de stad Rome opviel: Wanneer de meesters christen werden, werden hun slaven hun vrienden. Zij voelden zich voor hen aansprakelijk, vaak nog meer dan een moderne vader voor zijn kinderen.

Dit was een golf van verandering die weinig te maken had met alles wat gepredikt werd in die dagen. Toch was het een simpel feit. En ik meen dat ik dergelijke feiten ook in deze dagen steeds meer zie voorkomen ondanks alle internationals, ondanks interkontinentale en internationale politiek, ondanks alle zelfzucht en alle neiging om iets voor jezelf of je eigen land te gewinnen en zo belangrijk te zijn.

Ik zie steeds meer mensen rondlopen die toch van plan zijn om iets te gaan veranderen, mensen die het een enkele keer ook werkelijk doen. Het lijkt misschien niet veel. Maar wat doe je wanneer je geen paraplu hebt en het regent dat het giet?

Als het werkelijk zo erg is ben je al blij wanneer je een krant hebt om boven je hoofd te houden of, damens, zo eenlekker plastic boodschappen tasje.

Op het ogenblik is er nog geen parapludie de gevolgen van allerhande veranderingen kan afweren. Er is geen afdoende middel om even de stormen te temmen die ontstaan zijn door een mensheid die te ver is gegaan voor haar eigen morele ontwikkeling.

Die kleine mensjes, die schijnbaar onbelangrijke maar lichtende handelingen van enkelen, dat even losbreken uit het vastgeroeste geheel lijkt mij echter in vele gevallen al voldoende om te kunnen functioneren als de genoemde kracht of het beruchte plastic tasje. Kortom, die kleine dingen zijn mogelijk voldoende om je even te redden tot het ogenblik dat je ergens kunt gaan schuilen.

Dat zie ik in deze dagen. O, ik weet het kritiek kun je nooit geboeg hebben. Wanneer je b.v. denkt over kinderbijslag dan moet ik eerlijk bekennen, dat het geen aangenaam denkbeeld lijkt wanneer je de mensen moet helpen om te betalen voor de kinderen die zij krijgen. Dat zou alleen verantwoord wanneer die mensen hun kinderen niet meer zouden kunnen onderhouden wanneer zij een dergelijke toelage niet zouden krijgen. Dat vindt ik tenminste. Maar inplaats uit te gaan van de werkelijke behoefte heeft men er een soort staatsfokpremie van gemaakt en dat is volgens mij niet juist.

Aan de andere kant wordt dit natuurlijk steeds minder belangrijk, want het bevolkingsoverschot neemt steeds af. Trouwens, wij hebben in 1959 al eens gezegd dat dit verschijnsel in vele landen waaronder het uwe in deze jaren kenbaar zou worden. Dus kijk maar naar de statistieken: de bevolkingsaanwas temt sterk af.

Tja vervelend voor de werkgelegenheid. Maar al die onderwijzers die geen baan meer hebben kunnen mogelijk een kabaret beginnen of anders een baan vinden bij radio en t.v. Want er zullen steeds minder scholen en onderwijzers nodig zijn. Maar het betekent ook, dat langzaam maar zeker de aantallen jeugdwerkelozen afgaan nemen. Zou dat geen reuze leuze zijn voor den Uil: maak minder kinderen en zo minder werkelozen?

Wanneer ik de mensen in deze dagen bezig zie dan denk ik vaak: jullie weten nog niet wat er aan de hand is. Jullie beseffen nog niet dat jullie aan de grenzen staan, de grenzen van een nieuwe tijd, maar ook de grens van de mogelijkheid voor het oude zich te handhaven.

Dan denk ik vaak: waarom kijkt men toch niet naar alles wat er gebeurt? Waarom is men altijd weer 20 jaren ten achter met zijn denkbeelden? Waarom realiseert men zich niet, wat men in feite doet? En het enige antwoord dat ik weet luidt dan: tja, men is er nog niet. rijp voor.

Voor u moeilijk te vatten neem ik aan. Wanneer u ziet hoe een aantal senatoren en raadgevers van de kroon samenkomen denkt u waarschijnlijk: ons staats-bestel is meer dan rijp. Maar aan de andere kant zal het u opgevallen zijn dat de mensen, ook de leiders, nog niet in staat zijn om slag op slag te reageren.

Toch zie je, dat zij dit geestelijk reeds vaak wel doen, ook al geven zij dit niet toe. Je kunt nu natuurlijk blijven zeuren over alles wat had moeten zijn. Maar je zoudt er volgens mij beter aan doen je bezig te houden met alles wat reeds nu kan zijn. En dat is een hele hoop.

Er is een honger naar geestelijke verandering en vernieuwing. Er zijn invloeden die op het ogenblik nog veel strijd veroorzaken - u komt daar de eerste jaren niet vanaf, dat duurt nog minstens tot 1984 - maar ondertussen blijkt dat die strijd in vele gevallen gelijktijdig het oude hout breekt en zo mogelijk maakt dat het nieuwe zich verder ontwikkelt.

Daar zitten jullie nu, met de resten van een bestek waar niemand van kon eten en de moeilijkheid een pakkende naam te vinden voor hetgeen men nu wil gaan doen. Want men is heel wat van plan, ook al zal daar op de duur niemand werkelijk wijzer van worden - dat staat reeds vast.

Ga eens een keer aanvoelen, wat er overal leeft. Wanneer je nu eens niet zoudt antwoorden op alle begeerteleuzen, op allerlei organisatie-tjes die in wezen zijn ingesteld op het verkrijgen van invloed, macht of geld, maar eenvoudig aan zoudt voelen wat er onder de mensen reeds nu overal leeft, zou het dan niet mogelijk zijn om zelfs in een land als Nederland met zijn overbevoling en zeer gevarieerd samengestelde bewoners iets van nieuw begrip en vooral nieuwe samenwerking op gang te brengen.

Want dat is belangrijk. Zoals mensen die zeggen: een klein bedrijfje is misschien een risico, maar zo groot is dat niet. Dus neem ik voortaan liever 1000 x een risico met een klein bedrijf dat mogelijkheden geeft dan één keer de onplannen van de een of andere projectontwikkelaar te financieren.

Wat zou dat niet heerlijk zijn. En er zijn al mensen die zeggen: wij geven de mensen die zelf en van zich uit iets willen doen eens een kans en niet alleen meer degenen die heel grote en kostbare plannen hebben. Je moet weer terug naar kleinschaligheid, zo beweert men dan plechtig.

Maar kleinschaligheid betekent dan wel, dat eerst het kuiken uit de dop moet komen, dat er eerst weer een besef moet zijn waardoor een ieder zijn eigen aansprakelijkheid wil en kan dragen.

Wij zien toenemend het bewijs, dat dit bij meer en meer mensen ontwaakt. Als vanzelf wordt dan duidelijk dat deze gehele periode van strijd en strijdigheden, mislukking na mislukking in het openbaar, voert tot het ontstaan van nieuwe krachten, nieuwe ontwikkelingen, nieuwe mogelijkheden, ook al bestaan die nu nog voornamelijk in het verborgene.

Daarom wil ik al die mensen met hun enorme begrotingsmoeilijkheden toch een riem onder het hart steken: Wat u nu doet of niet doet zal niet veel verschil uitmaken. Maar wat de mensen doen kan binnen 4 á 5 jaren een zo groot verschil uit gaan maken dat het lijkt of het een verschil is tussen hemel en aarde.

Mogelijk vindt u mij dwaas wanneer ik zo zit te filosoferen. U kunt nu welzeggen: mensen, maak je niet druk, maar alle ministeries zitten dan toch maar opgescheept met die sociaal economisch vergiet waarbij achter elk gaatje wel een aantal mensen luidkeels staan te roepen dat er niet voldoende door komt.

Ik kan begrijpen dat deze mensen ook denken: hoe dat verder moet gaan weet ik ook niet meer, want het is niet meer mogelijk je een iéder tot vriend te houden terwijl men de moed niet heeft zich een ieder tot vijand te maken.

Ik kan hun nood wel begrijpen. Toch zou ik tot hen willen zeggen: jongens, houdt het nu nog even uit. Da is nodig. En dan kan het mij niet schelen of het nu kabinet van Agt heet of kabinet den Uil, danwel een echt kabinet. Wie n wat je meent te zijn kan mij ook al niet veeij schelen. Houdt het nu nog maar even uit.

Probeer het nog even te redden, ook al is het schipperen en kost het je wat populariteit. Want wanneer hjullie nu niet al te abrupt te werk gaan zal de vernieuwing zich reeds kenbaar ook onder jullie bewind kunnen manifesteren.

Denk niet, dat het een vernieuwing is die je met propaganda en subsidie op de been kunt helpen, Trouwens, subsidie is een van de meest dodelijk dingen wanneer het gaat om persoonlijk verantwoordelijkheidsgevoel. En propaganda is uiteindelijk alleen maar een vorm van indoctrinatie waardoor je de mens het gevoel geeft van een op eenzijdigheid gebaseerde belangrijkheid die hij feitelijk niet bezit, zodat hij niet in staat is te beseffen welke verantwoordelijkheden men op zich laadt.

Laat uw ingrepen maar zijn. Zorg er alleen maar voor, dat u zich, dat ook anderen zich niet bewust of onbewust maken tot profiteurs van de anderen. En hou vol. Laat alles wat zich op het ogenblik ontwikkelt in uw land, maar evengoed in frankrijk, Duitsland of waar u maar wilt kijken, de tijd zichzelf te vinden en zichzelf te uiten.

Wanneer je kijkt naar een bos waar juist de laatste winter en eerste voorjaarsstormen overheen zijn getrokken dan zie je al het dode hout liggen. Mogelijk zie je zo hier en daar aan een tak wel een zwelinkje, maar je moppert tegen jezelf dat het nog lang geen lente is.

Maar dan komt er één dag warme zon en opeens is al het groen pril zichtbaar. Zo zal het ook gaan met deze maatschappij. In al die moeilijkheden, in al die ellende, in al deze schijnbaar dodelijke gevaren komt er één ogenblik van zon, een enkel ogenblik van werkelijke rust en dan zul je eens zien, hoeveel groeikracht er nog schuilt in de mensheid.

De mensheid zal niet vergaan. Of de vormen waarmee de mensheid zo lang omkapseld is geweest dan wegvallen doet niet ter zake. Zolang een menseen mens is, zolang een mens durft dromen en durft te werken aan en met zijn dromen zonder van anderen te eisen dat die het even voor hem opknappen, zolang is er hoop voor de mensheid.

Mogelijk zullen dan ook de hooghartige patriciers van deze dagen veranderen van hooghartige heersers in vrienden om niet te zeggen de beminnden van hun slaven. Dan zullen degenen die nu alleen nog maar denken aan de macht veranderen in mensen die zoeken hun medemens te dienen.

Dit alles is mogelijk. Er is nog lang geen reden om te wanhopen. En zolang die er niet is ... is het dan zo belangrijk of Reagan nu Bresjnev boos heeft gemaakt door zijn vredestruuk te stelen, of van Agt boos werd en de kamer in de hoek zette .

En wat maakt het voor verschil, dat de heer den Uil nu alleen maar bedenkelijk zit te knikken achter een bril met veel sterkere glazen? Wat hindert het, wanneer ook andere ministers voortdurend dreigen op hun departementen in de ambtelijke kokerstructuur te vallen.

Dat alles gaat voorbij. Maar de mensheid gaat niet voorbij. Alle vormen zullen ooit veranderen, maar een ding zal nooit veranderen: wanneer een mens zijn medemens niet meer durft vertrouwen, zijn medemens niet meer durft lief te hebben zal er weldra geen mensheid meer zijn.

Zolang er echter nog mensen zijn die dit ondanks alles aandurven en zelf de aansprakelijkheid durven nemen voor wat zij zijn en doen, zo zal er sprake zijn van een geestelijk groeien en zal ook de mensheid geestelijk groeien tot zij, vooral geestelijk en innerlijk, groter en sterker is dan ooit te voren.

En dat is dan mijn betoog voor vandaag. Enigszins warrig mogelijk, maar toch toegespitst op één punt: wat nu gebeurt is geen maatschappij. Wat nu gebeurt kan uiterlijk dreigend zijn. Maar zier zijn innerlijk krachten aan het werk, ook nu, ook vandaag, ook morgen, die de vrede brengen kunnen die je zelfs met atoomraketten niet af kunt dwingen.

Er zijn nu, vandaag, morgen krachten aan het werk in mensen die vanuit zichzelf zoeken naar een beter menszijn en een beter begrip voor het mens-zijn. Mensen die daardoor - daarvan ben ik eerlijk overtuigd - de basis zullen leggen voor een tijdperk waarin broeder niet meer het kenwoord is van een bepaalde sekse, maar de juiste uitdrukking zal vormen voor het gevoel dat elke mens zal koesteren voor zijn medemens.

Hebt U commentaar?

x Wordt al hetgeen u gezegd hebt ook wel degelijk gestimuleerd door de geest?

- Waarde vriend, als u zo hard moest werken aan hetgeen u op aarde doet als wij hieraan werken in de geest dan zoudt u zich ongetwijfeld beklagen over de vele overuren die u moet maken. Wat m.i. duidelijk is.

x Men zal een ongewapende niet zo snel met wapens aanvallen. Maar het cynisme van de tegenstander, hoever gaat dat?

- Zover dat hij u graag neer zou slaan wanneer het ergens in een omgeving was waarbij hij er zeker van kan zijn dat niemand kijkt. Aan de andere kant heeft hij weinig lust als lafaard te kijk te staan voor de gehele wereld inclusief eigen volk.

x Hoe is het dan mogelijk dat zes miljoen joden de gaskamers in zijn gegaan?

- Hoe men dit kon was eenvoudig: men had eerst een gemeenschap geschapen waarin niemand iets werkelijk wist of zelfs maar wilde weten wat niet officieel als waarheid verkondigd was.

Dat de joden uit de gemeenschap werden verwijderd was algemeen bekend. Maar, zo dacht een ieder, zij werden verwijderd om heropgevoed te worden. En gezien het gedrag van sommige joden was dit in de ogen van velen zo gek nog niet. Men meende dat het voor de joden wel eens goed zou zijn eens iets anders te doen dan in het groot handel te drijven en daarbij de Duitsers te grazen nemen. En een ieder sprak al ras: nu ja, de joden die wij kenden waren zo erg niet, maar al die anderen Deze mentaliteit maakte dit alles mogelijk.

In de kampen zelf evenals in de ghetto's de lijst voor de jodentransporten gemaakt door de joden zelf. Ook in Amsterdam en de transportkampen als Westerbork.

In kampen als Sobibor en anderen was het grootste deel van de kampadministratie, ontvangst van gedetineerden en zelfs een deel van het afvoeren naar en van de gaskamers in handen van gedetineerden - meestal joden.

Dat klinkt bitter en onrechtvaardig, maar zo was het. Je kunt overigens die mensen die dit alles deden best begrijpen: zij dachten meespelen anders gaan wij er zelf aan.

Maar één ding is zeker: joden met een orde armband hebben andere joden opgejaagd en naar transportplaatsen gebracht vanwaar zij uiteindelijk moesten afmarcheren naar het uiteindelijke gasbad.

Juist dit vaak onbegrijpelijke gedrag van de joden zelf - altans een deel van hen - gepaardgaande met het feit dat de meeste mensen buiten de kampen niet beter wisten en zelfs degenen die het wel konden weten niet wilden weten wat er gaande was heeft dit mogelijk gemaakt.

Denkt u dat allerhande processen tegen dissidenten in rusland mogelijk zouden zijn wanneer een ieder vrijelijk zou kunnen nagaan waarom deze mensen werkelijk worden vervolgd en veroordeeld? Toen dit meer en meer ondanks alles bekendheid kreeg is men overgestapt op de z.g. psychiatrische verzorging van dergelijke mensen. Deskundigen maakten uit dat iemand die het niet eens is met de staat wel gek moet zijn. Dat denkt menige rus, door ervaring wijsgeworden immers ook? En wie kan het de staat dan kwalijk nemen wanneer een dergelijke "gek" goed wordt verzorgd?

Ook in rusland zijn er heel wat mensen, die bepaalde dingen wel kunnen, maar niet willen weten en toch dringen er geruchten door. Wanneer u zou weten wat er aan verhalen op het ogenblik de ronde doet over hetgeen er zich in Polen afspeelt en hoort hoe veteranen opeens herinneringen beginnen op te halen over hetgeen er in Oostduitsland is gebeurd en in Hongarije etc. zou u dit verbazen.

Naar buiten toe geeft niemand hiervan immers blijk. Het lijkt wel of niemand dergelijke dingen hardop durft zeggen. Men is bang. Maar er komt een ogenblik dat de mensen zo bang gaan worden, ook voor hun eigen zekerheid en leven, dat zij durven spreken en van zich laten horen.

Wat het verzet betreft: hiervan bestond in Duitsland feitelijk maar heel weinig. De aanslagen op Hitler werden immers niet tot bevrijding van het volk uitgevoerd, maar waren onderlinge zaken van een stel hoofdzakelijk pruisische en adellijke officieren die hun eigen positie veilig wilden stellen toen zij zagen dat het de verkeerde kant uitging.

Maar er was verzet, ook in Duitsland en Oostenrijk, al was het percentage t.a.v. degenen die beweren daaraan mede te hebben gedaan daar nog veel lager dan b.v. in Nederland en België. Maar invloed had het wel.

Het is mede hieraan te danken dat reeds zeer kort na de Nederlaag er zeer veel in de mentaliteit van vooral de jongere Duitsers veranderde.

U vindt het onbegrijpelijk? Ik ben het met u eens. Niet alleen joden werden uitgeroeid, ook zigeuners. Homosexuelen werden omgebracht, mensen van slavische afstamming hadden het ook niet bepaald goed.

Maar het principe van de staat was, tot het laatste toe: wat er in de concentratiekampen gebeurt mag niet naar buiten komen. De conditionering van allen die in de kampen werkten ging uit van een leren dat kz-ler geen mensen waren. En zolang je bereid bent van een medemens te geloven dat hij niet je evennaaste is, een gelijkwaardig mens, bega je die zelfde fout. En dat gebeurt nog steeds.

Israël zelf blijkt dit ook nog niet voldoende begrepen te hebben. Anders zou men de Palestijnen anders benaderen, zeker die op de Jordaanoevers en hen niet wanneer het zo eens uitkomt eenvoudig verdrijven om er een eigen vestiging te scheppen.

Ook u bent niet bepaald van alle smetten vrij: wie Surinamers en andere vreemdelingen behandelt als tweede rangs burgers gaat dezelfde kant uit.

Wat mij een voldoende antwoord lijkt. (bekort) Het lijkt mij een bittere zaak, zelfs wanneer je alles zo netjes en onbevooroordeeld mogelijk zegt. Want je hebt uiteindelijk gemakkelijk praten.

Je moet maar gevangen zijn. Je moet maar herinneringen hebben aan en concentratiekamp, je herinneren hoe je soms je leven hebt geriskeerd voor wat aardappelschillen omdat je honger en niets te eten had. Of erger nog, je herinneren hoe je een medemens hebt laten kreperen om zelf een paar dagen langer te leven. Dan is het anders.

Dan wil je alleen nog horen over wrede bewakers, onrecht van buitenaf. Dan vergeet je de rest maar liever. Maar nog steeds geldt dat staatswreedheid, staatsdominantie en concentratiekampen alleen mogelijk zijn op het ogenblik dat men er voldoende mensen van heeft kunnen overtuigen dat de rest maar "tuig" is.

Zeg je dan ook nog, dat je dat tuig op wilt voeren, wilt verbeteren, dan vraagt niemand van degenen die zich meerwaardig achten zich nog af, of je hen in een kamp brengt om op te voeren of om te verbranden. Dat is de bitterheid van deze dagen die ook nu nog bestaat.

Ook bij de mensen die nu opkomen voor de joden omdat zij ergens wel een bewustzijn van schuld hebben, maar gelijktijdig van leer trekken tegen b.v. negers.

Het zijn vooral dergelijke mensen die steeds weer duidelijk stellen hoe dankbaar wij moeten zijn voor hetgeen de Amerikanen tijdens de oorlog voor ons deden, maar daarbij dan vergeten dat je als gelijke tegenover de ander moet durven en willen staan, zelfs wanneer je staat tegenover een machtig land als de Usa.

Daaruit komen vele moeilijkheden voort, ook nu. En niemand die een redelijk mens is zal kunnen begrijpen, hoe al die dingen mogelijk zijn wanneer hij gelijktijdig niet beseft hoezeer mensen gemanipuleerd kunnen worden en worden.

Slechts één troost kan ik u hier bieden: de ondergrondse groei naar meer leven volgens eigen persoonlijkheid, meer dragen van de eigen aansprakelijkheden verantwoordelijkheid, dat je zelf moet zijn, zelf moet leven, ook op de duur de concentratiekampen de wereld uit zal helpen. Want concentratiekampen bestaan - en niet alleen in de Sovjet unie - nog in overmaat op deze wereld.

Een staartje, dat bijna de staart van een scorpioen zou kunnen zijn, want er schuilt een stekel in. Maar ik kan niet nalaten ondanks ook dit alles op te merken, dat mensen ook hoopgevend zijn, dat de mensheid ondanks alles zich ontwikkelt. Dat de bitterheid van het verleden in steeds meer mensen het besef heeft doen ontstaan, dat menszijn de eerste en belangrijkste taak is van elke mens.

U moet mij dan maar vergeven, dat ik een zo onpartijdig mogelijk oordeel gaf, ook op de laatste vraag. Ook het feit dat ik u er aan herinner dat ook in de kampen die nu bestaan gevangenen vaak de ergste beulen zijn van hun medegevangenen moet u mij maar vergeven. Want dat is nog steeds zo.

Maar bedenk dan ook, dat u onder die omstandigheden zelf niet veel beter zoudt zijn wanneer u zich bezig houdt met eigen recht, waardigheids levenskansen en bezit. Indien u zich eerst en bovenal bezig gaat houden met het menszijn liggen de zaken al anders. Dan wordt je als degenen die vaak met hun eigen laatste krachten nog het leven van een ander wisten te redden.

Dan behoort je niet meer tot hen die roepen om wapens en zo nodig geweld ter bescherming van eigen macht, bezit, rang. Dan ben je als degene die zegt dat het beter is wapenloos ten onder te gaan dan door wapengeweld en intrigues macht te gewinnen over anderen.

Er komen meer en meer mensen die beantwoorden aan dit laatste beeld. Daarom ook komt er meer en meer licht in deze tijd die zo duister lijkt.

En daar wil ik het dan maar bij laten. Maar denk niet alleen negatief.
Daarmede dank voor uw aandacht vrienden.
Goeden avond.

—0—0—0—0—0—0—0—

Goeden avond, vrienden.

Dit tweede deel is gemeenlijk aan esoterische en geestelijke zaken gewijd. Ik zou echter nu van de gelegenheid gebruik willen maken het een en ander te noteren omtrent de steravond. Dit daar de nog volgende avonden een tweetal is bestemd voor discussie, eens over een onderwerp door u vanuit de zaal te stellen, een tweede maal op grond van een te voren door u gekozen onderwerp.

Gezien de mogelijkheden is het dus beter, dit vanavond te doen. Ik hoop u hierbij enige aanwijzingen te kunnen geven. Daarmede wordt voorkomen dat wij dit op de steravond zelf en te uitvoerig moeten doen.

In de eerste plaats: het karakter van een steravond wordt bepaald door een sfeer die wordt gewekt. Het is een zuivere gevoelskwestie en zuiver redelijke zaken komen altans op die avond dan ook niet aan de orde.

Door een sfeer vaneenheid te scheppen ontstaat een enorme kracht waaraan u ook zelve veel bijdraagt. U zult overigens daarbij geen krachtsverlies ervaren tenzij u zich onjuist hebt ingesteld.

Deze kracht plus de kracht van een groot aantal entiteiten aan onze kant vormen dan te samen de basis waarmede wij werken. Om een vergelijk op te bouwen:

Wat je feitelijk doet is een sfeer scheppen - en nu bedoel ik daarmede een bolvormig geheel, dat een betrekkelijk grote lading heeft. Denk aan die lading als een statische.

U weet dat vanuit een bol met grote statische lading op elk punt ontladingen plaats kunnen vinden. Het enige verschil met dergelijke ontladingen van statische electriciteit is nu, dat wij a.h.w. een weg van geleiding kunnen bereiden, waardoor de richting waarin een dergelijke vonk overslaat nauwkeurig te bepalen is.

Door het afstemmen van de sfeer, van de bol als geheel van kracht, kunnen wij bovendien nogal nauwkeurig de kwaliteiten bepalen, die die vonken overdragen.

De indeling van een dergelijke avond kent u waarschijnlijk. Mogelijk hebt u dergelijke bijeenkomsten reeds tot aan verveling toe meegemaakt, maar ik moet ook dit even vastleggen.

Allereerst is er een inleider. De taak van deze eerste inleider is wel allereerst, het geheel tot rust te brengen, een mate van ontspanning te veroorzaken en gelijktijdig de mensen enigszins voor te bereiden op hetgeen gaat komen.

Dit betekent, dat de tijd die hij nodig heeft nimmer nauwkeurig bepaald kan worden. De ene keer kun je dit werk in tien minuten klaren, een volgende maal heb je er 20 of meer voor nodig.

Wanneer de ontspannen eenheid eenmaal in voldoende mate bereikt is zal een tweede inleider aan het woord komen. Hij is degene die de sfeer, de afstemming en geaardheid van de opgewekte krachten nader gaat bepalen.

Zo iemand moet hiervoor over bepaalde kwaliteiten beschikken. Over het algemeen werkt zo iemand zeer sterk met uitstralingen, probeert emoties te wekken, werkt suggestief en probeert a., h.w. het wezen van de aanwezigen los te maken van de rest van de wereld.

Hij betreft hierbij over het algemeen wel degelijk degenen die in de geest aanwezig zijn en zal zo verdergaan tot er een voldoende spanning aanwezig is en een voldoende afzonderlijkheid ontstaan is.

Dan komt gemeenlijk de celebrant. Deze wat plechtstatige naam hebben wij indertijd gekozen omdat vanuit velerlei beweegredenen over het algemeen een ceremonieel wordt gebruikt.

Een dergelijk ceremonieel is natuurlijk op zichzelf niet noodzakelijk daar de "vonken" ook alleen door concentratie kunnen worden afgegeven.

Maar het ceremonieel maakt concentratie eenvoudiger mogelijk terwijl het bovendien mogelijk is de spanning zo nodig nog verder op te voeren en eventueel het geheel nog aan te passen aan de soort van ontlading die gezien de noodzaken, de krachten van de celebrant en de mogelijkheden het meest wenselijk zijn.

Gemeenlijk zal gebruik worden gemaakt van betrekkelijk eenvoudige formules, bestaande uit oproep, aanroeping en bezwering of bevel. Dit is nu eenmaal een oud magische gebruik, al is deze drieledigheid in het aanroepen op zich weer niet zo belangrijk.

Wanneer men eenmaal aan het "bevel" is toegekomen verpersoonlijkt de celebrant en daardoor in feite het geheel een bepaalde kracht of hogere persoonlijkheid.

Vanuit deze als persona tijdelijk eengenomen hogere kracht of persoonlijkheid worden de ontladingen dan geregeld. Woorden geven ongeveer weer wat beoogd wordt.

De kracht wordt a.h.w. de wereld toegezonden. Soms is er geen omschreven doel. In dat geval werkt de invloed in de nabije omgeving en wordt in een omtrek van enkele kilometers tot maximaal 80 k.m. op de mensen enige invloed uitgeoefend.

In andere gevallen kun je kiezen voor ontladingen die specifieke persoonlijkheden moeten beroeren danwel zeer bepaalde ontwikkelingen moeten stimuleren. Ook dit is mogelijk, in dit geval is de afstand van weinig of geen belang.

Wanneer dit alles volbracht is zou je kunnen zeggen dat het werk er in feite op zit. Als dank voor de medewerking van de aanwezigen maken wij echter gebruik van de nog overgebleven krachten om daarmee draagtekens en andere voorwerpen in te stralen.

Wij vinden het prettig, wanneer die voorwerpen altans deels van edel metaal zijn. Niet omdat er zoveel waarde aan gehecht wordt, maar omdat bepaalde metalen de inwerking beter opnemen en langer vasthouden.

Wat je doet is in feite niet veel meer dan het veranderen - in zeer geronge mate overigens - van de intermoleculaire structuur. Hierdoor ontstaat in het metaal een overmaat van kracht die zo is afgestemd dat waar een tekort aan die kracht in de zeer nabije omgeving optreedt, die kracht weer af kan vloeien en zo op de ontwikkelingen een egaliserende werking kan vertonen.

Heb je ook dit gehad, dan zul je vaak nog hetzij de aanwezigen instralen en zo de aanwezige klok van kracht zover die nog aanwezig is, wegnemen. Je laat deze a.h.w. instorten en probeert daarbij er voor te zorgen dat van de zo vrij komende krachten een ieder zoveel mogelijk en ruimschoots ook zijn deel krijgt.

Aangezien hierbij ook krachten zijn die in de geest zijn opgewekt en dezen gemeenlijk voornamelijk op de aanwezigen ontladen worden kun je ook hieruit nog vaak een aardige energie en invloed meenemen.

Het geheel is en blijft echter voornamelijk een emotionele ervaring. Voor U tenminste. Dat een dergelijke krachtopwekking soms bijzondere effecten tot stand brengt, nu ja, dat kun je in vele andere oorden

op deze wereld dan ook vinden. Wanneer je naar Kavelaar gaat, naar Fatima of Lourdes.

Ook dan kun je dergelijke gebeurtenissen zien: de ontlading van een gezamenlijk opgewekte kracht die bij een enkeling mogelijk lichamelijke veranderingen of bepaalde psychische ontwikkelingen tot stand brengt.

Wanneer dit gebeurt is blijft er voor ons nog een moeilijkheid over: Wanneer je iemand onder hoogspanning zet is dat geheel niet erg zolang hij maar geïsoleerd blijft van de grond. Op het ogenblik dat hij weer met de grond in beroering komt kan dit echter een enorme schok geven.

Dus moet je degene die je gebruikt, in casu het medium, ook weer ontladen. Je moet zorgen dat zoveel van die kracht alweer is weggevoerd dat er geen gevaar meer is voor een grote schok.

Dat gelukt gemeenlijk dan ook wel, maar daardoor is er dan een tijdelijk en hopelijk klein tekort ontstaan aan eigen levenskracht. Dat wordt wel weer snel aangevuld, maar voor er weer evenwicht is kan het toch nog wel even duren.

Vandaar dat kort na het beëindigen van de plechtigheid het medium vaak wat duizelig en veelal ook minder goed aanspreekbaar is. Daar wij hiermede rekening houden kunnen wij tijdelijke te korten wel met onze kracht aanvullen tenzij natuurlijk het medium zelf al niet in orde was. Want je kunt niet even snel iets gaan creëren wat er al niet was. Je kunt alleen de ruimte die er was voor levenskracht a.h.w. weer opvullen met levenskracht.

Zo gaat de avond dus voorbij en meestal snel. Wij hebben bewust gekozen voor een kortere bijeenkomst. Doordat alles achtereenvolgend wordt afgehandeld is er ook minder kans dat de sfeer gebroken wordt. Want dan zou je weer moeten beginnen met het opbouwen van die sfeer.

Wij kozen dan ook voor een betrekkelijk korte duur van de bijeenkomst. Deze bedraagt zelden meer dan 5 kwartier. Soms zelfs maken wij het - indien gezien ons doel mogelijk - nog korter. Hierdoor wordt het krachtverbruik van het lichaam binnen de grenzen gehouden en is het mogelijk alles zo te regelen, dat ons medium niet het slachtoffer van uitputting behoeft te worden.

Gelijktijdig is het hierdoor mogelijk er voor te zorgen dat degenen in het publiek die niet volledig harmonisch waren door de verschillende spanningen en ontladingen geen al te zware klap aan krijgen.

Wanneer je nu naar zo een avond toekomt zal het u duidelijk zijn dat het voor ons erg belangrijk is, dat u zo neutraal mogelijk komt. Er zijn soms mensen die komen met de opzet, licht uit te stralen.

Onze dank voor de goede bedoelingen, maar laat dat nu liever. Anders zit u mogelijk paars licht uit te stralen terwijl wij geel licht nodig hebben of omgekeerd.

Dus gewoon: neutraal zijn, rustig, afwachtend. Door op deze wijze het geheel te ondergaan - zo moet u het werkelijk beschouwen - wordt u vanzelf wel betrokken bij het gebeuren.

Soms zegt het je niets. Jammer. Dan is het geen voor u harmonische factor geweest die u innerlijk kon beleven of aanvoelen. Maar de kans dat u weg gaat zonder iets mee te nemen is toch wel erg klein.

Er zijn nu eenmaal bij elke poging tot uitstralen of instralen wel mensen die niet harmonisch zijn om de een of andere reden of zich niet bewust willen of kunnen worden van hetgeen er met hen gebeurt.

Bent u toevallig zo iemand? Ach, wat geeft het. Beschouw het geheel desnoods als een mooie vertoning indien u dit wenst. Maar vergeet niet: wanneer je aanwezig bent wordt je ondanks alles er op de een of andere wijze bij betrokken.

Om een beetje zeker te zijn dat wij nog te maken hebben met personen die thuis behoren in een dergelijke werksfeer hebben wij getracht de bijeenkomst zoveel mogelijk te beperken tot de ingeschreven leden.

Dat is niet, omdat wij die leden zoveel beter achten dan anderen. Maar die leden zijn aan onze uitstraling, wijze van uitdrukken en werken beter gewend. En dit betekent dat zij alleen daardoor al beter passen binnen het geheel waarin uiteindelijk die kracht toch moet worden opgewekt.

Bent u eenmaal klaar, zijn wij klaar, dan heerst er in de zaal gemeenlijk nog enige spanning. Blijf daarom nog even stil zitten. Desnoods kunt u even een paar minuten voor u heen soezen. Zoiets is nooit weg in deze tijd.

U komt dan vanzelf tot rust, maar gelijktijdig wordt de sfeer wat genormaliseerd. En dat is belangrijk, want dan krijgt u geen plotselinge overgang van het ene sfeertje naar het andere. En dat impliceert weer dat u zich gemakkelijker beter gevoelt omdat u geen botsing ervaart tussen werkelijkheid en emotionele gesteldheid en innerlijke gesteldheid en de kracht die u hebt gekregen.

Dat betekent dat u reeds na 2 of 3 minuten - langer is gemeenlijk niet noodzakelijk - tegen uw burens kunt gaan zeggen dat u er deze keer niet veel aan vindt of - en dat horen wij liever - dat u het erg mooi vond.

Maar dat is dan verder geheel uw zaak. Voor ons is een dergelijke bijeenkomst heel belangrijk. Vroeger hebben wij dan ook meerdere steravonden per jaar gehouden en eigenlijk zouden wij dit nog graag doen.

Maar het blijkt dat een dergelijke bijeenkomst van een medium wel heel veel vergt en dat houdt in dat, wanneer wij toch met krachten willen werken, dit vaak in een kleiner gezelschap dat door ons hiertoe geschikt werd bevonden even kunnen doen onder dat dit dan gelijktijdig zo een enorme belasting betekent - ook al is de gewekte kracht dan eveneens kleiner.

Laat mij een vergelijking maken: wanneer hier gewoon een kracht wordt uitgestraald bereik je uiteindelijk niet veel anders dan dat er tijdelijk iets gebeurt. Het is voor een medium zoiets als even koorddansen, maar dan wel hoogstens een meter boven de grond. Hoger loopt die spanning dan immers niet op, ongelukken kunnen bijna niet gebeuren.

Doet je iets dergelijks op een steravond dan blijft het in feite precies hetzelfde koorddansen. Alleen gebeurt het nu op een hoogte van rond 50 m.

Het is duidelijk: wanneer je in het ene geval een misser maakt zal dit pijnlijk kunnen zijn, maar niet fataal. Wanneer je echter terwijl gewerkt wordt op die grote hoogte een zelfde fout maakt is het een hele smak. Want wij werken praktisch zonder net.

Voor een geest is er dan nog niet veel aan de hand, want je maakt je daar snel los van. Maar wij zitten met een medium, een voertuig waarmee ook niets mag gebeuren.

Zeker, de schok is ook dan voornamelijk psychisch. Maar zij kan ontaarden in een ontregeling van de psyche met alle onaangename gevolgen daarvan als gedragswijzigingen enz. enz. Vele verschillende gevolgen zijn mogelijk, maar allen zijn geestelijk en soms zelfs lichamelijk op zijn minst genomen zeer hinderlijk, onbeheersbaar en langdurig.

Het zal u nu duidelijk zijn waarom wij juist voor deze avonden staan op rust en een beroep doen op uw medewerking. U bent dan wel passief, maar uw gedrag en instelling betekent toch wel degelijk een medewerken.

De niet te onderschatten gevaren-factor is mede een reden waarom wij steeds weer proberen alles zo snel en netjes mogelijk, maar ook zo snel mogelijk af te ronden.

Nu weet ik wel, dat niet allen die hier vanavond ons toehoren ook in deze bijzondere bijeenkomst met ons zullen zijn.

Maar aangezien vele leden op andere wijze dan door toehoren kennis zullen nemen van alles wat hier wordt gezegd lijkt het mij ondanks het voorgaande goed nog enkele regels te geven die in het bijzonder bestemd zijn voor degenen die aan de steravond deelnemen.

In de eerste plaats moet u er voor zorgen dat u tijdig aanwezig bent. Dit betekent: zo mogelijk een kwartier voor de feitelijke bijeenkomst begint.

In de tweede plaats: doet u het vooral het laatste kwartier in de zaal a.u.b. een beetje rustig aan. Vermijd luidruchtigheid, stel U alvast enigszins in op het doel van de avond.

Dit kan zeer nuttig zijn, vooral omdat door de geest reeds voor de bijeenkomst enige sfeer wordt opgebouwd, enige krachten worden verzameld.

Ten derde: wanneer u eenmaal aanwezig bent en een plaats hebt gevonden, ontspan u. Zeker zolang de celebrant niet aan het woord is is het werkelijk niet hinderlijk wanneer u nog eens wilt kuchen, niezen of de neus moet snuiten.

Wel wijs ik er op dat, gezien de volle zaal en het feit dat het een doorlopende zitting van een uur of meer betreft, het raadzaam is te voren alle noodzakelijke dingen te verrichten en dus ook de nodige voorzorgen in verband met de waterwerken e.d. te treffen.

Wilt u voorwerpen geven, komt u dan indien mogelijk nog enige minuten vroeger, zodat er geen rumoer en gehannes is tot zeer kort voor wij middels het medium het officiële werk beginnen.

Wat u medium betreft: ook voor zo iemand is het een avond waarin de panningen ook reeds voor het begin van de bijeenkomst zeer hoog op kunnen lopen. Want ook hier is een voorbereiding noodzakelijk die wij deels reeds terwijl de mens zich nog normaal bewust is proberen te voltrekken.

Reageer dus rustig en normaal op het medium, ook wanneer dit mogelijk wat grillig lijkt. Probeer niet, speciaal diens aandacht te trekken. Indien u uw medium wilt groeten kunt u dit altijd nog beter doen na afloop van de avond, nadat er enige minuten verlopen zijn waarin altans uiterlijke aanpassing aan de norm weer bestaat.

Ho dt er rekening mee dat het verloop van de avond bepaald wordt door behoeften die er onzerzijds en mogelijk ook van uw zijde, bestaan. Je kunt dus nooit een vaste tijd afspreken voor vertrek. Moet u dit toch doen, houdt dan rekening met de door mij genoemde 5 kwartier duur, ook al zal bij een geheel goed verloop van de avond het geheel mogelijk zijn afgedaan in een uur of soms nog iets minder.

U kunt uiteindelijk beter nog even na blijven praten en wachten dan dat u tijdens de bijeenkomst opeens zenuwachtig begint te worden omdat u beseft dat er iemand op u staat te wachten.

Ten laatste: denk niet: daar ga ik vast naar toe, want ik zal er beter van worden. Beter kunt u er alleen van worden wanneer u al goed bent. Bent u niet goed dan is er wel kans dat u iets meer de goede kant uitschuift, maar problemen kunnen voor u op een dergelijke avond niet worden opgelost. - Tenzij u de kracht vindt om dezen zelf te lijf te gaan.

Verwacht daarom niets en onderga.

Wanneer u komt om te observeren bent u ons natuurlijk welkom indien u verder aan de gestelde voorwaarden voldoet. Maar zonder u dan liever een beetje af van het geheel. Wanneer u probeert deel te nemen dient u neutraal en passief te zijn.

Probeer niet redelijk na te gaan wat er gebeurt. U zult voldoende indrukken overhouden om nadien alles ook nog eens redelijk te gaan overdenken.

Tijdens de bijeenkomst zelf is dit echter zowel voor uw mogelijkheden als de mogelijkheden van het geheel vaak hinderlijk en het zou onder omstandigheden zelfs een afwijking kunnen veroorzaken in uitstraling die gevaarlijk zou kunnen worden.

Nogmaals: door u al deze verklaringen en regels reeds nu te geven hopen wij te voorkomen dat wij ons daarmee op de steravond zelf uitvoeriger bezig moeten houden. Hierdoor wordt krachtverbruik en mogelijk enig gevaar voorkomen.

U die deze gegevens nu krijgt kunt - dit geldt ook voor het bestuur - degenen die deze gegevens nog niet gekregen hebben of gelezen hebben daar alsnog op wijzen.

Wat betreft de innerlijke mogelijkheden: Wanneer u werkelijk ontspannen en volledig opgaande in het gebeuren alles doormaakt is er een kans dat er bepaalde beelden in u ontstaan, dat u opeens bepaalde denkbeelden krijgt of mogelijk zelfs enige lichten denkt te zien.

Hecht daaraan maar niet te veel belang. Wanneer het werkelijk betekenis voor u heeft is dit immers geen kwestie van slechts even, maar betekent het een invloed die zich over dagen en vaak zelfs weken uitstrekt. U hebt dan alle tijd om uw indrukken dan nogmaals en nu meer redelijk, na te gaan.

En daarmee ben ik dan gekomen aan het einde van dit korte betoog over alles rond Steravond. Zijn er vragen gerezen of zijn er punten die b.v. volgens u nog verdere toelichting vergen?

Gezien uw stilte ben ik zo vrij te veronderstellen dat alles begrepen werd. Ik zal u nu niet te lang meer bezig houden. Dit alles is natuurlijk geen esoterie. Maar de mens die zijn eigen innerlijk beleeft zal al dit naar buitentoe kenbaar maken. De mens die zijn eigen innerlijk ontleedt zal als gevolg daarvan aan de buitenkant alleen maar meer scherpe kanten vertonen. Probeer dit laatste te voorkomen.

Misschien dat u uzelf wat tintelend wilt gevoelen, als een soort geestelijke beaujolais primeur. Besef dan wel: de volheid die u in uzelf veronderstelt moet u dan ook wel zo goed mogelijk naar buitentoe uitstralen. Anders worden de geestelijke druiven voor u wel heel erg zuur.

Bent u bezig met gewonere dingen zoals b.v. deze bijeenkomsten, dan mag ik u er wel op wijzen, dat dit alles in feite ook een soort esoterie is. Het is niet alleen maar een je bezig houden met de uiterlijke gebeurtenissen, maar wel degelijk ook met de innerlijke ontwikkelingen in mens en mensheid.

Wanneer de bandering over het algemeen nogal rationeel geschiedt is dit niet in tegenspraak met het voorgaande en zeker ook niet bepaald gek. Want de mens heeft uiteindelijk hersenen gekregen om er zelf mee te denken. Wanneer hij dit een ander voor zich laat doen dan komt hij over het algemeen in zeven sloten tegelijk terecht. En er zitten nu wel zeven kikkertjes in die ene sloot, maar wat zit er in de andere? Denk zelf na, anders ben ik bang dat het kalf verdronken is voor de put gedempt is.

Realiseer u, dat u gewoonlijk normaal moet nadenken. Ook esoterie is ergens een vorm van redelijkheid en niet slechts een reeks van veronderstellingen omtrent eigen innerlijk, al dan niet omgeven door een aantal mooie, fraaie en verheffende gevoelens.

Al geldt dit niet voor de steravond zelf, het geldt wel degelijk voor uw latere reacties daarop, zoals het geldt voor elke geestelijke les en voor elk actueel onderwerp, voor elke discussie avond: wij hebben altijd te maken met twee factoren: de rede, de menelijke wereld waarin je leven en werken moet en aan de andere kant de innerlijke wereld, de gevoelswereld die je maar moeilijk leert kennen en waarvan je met veel moeite soms een beeld in jezelf ontwerpt maar waarmee je nooit raad in jezelf zult weten wanneer je haar niet weet te integreren in de redelijke uiting naar

buiten toe.

Vrienden, deze punten t.a.v. esoterie en steravond lijken mij de moeite waard om te onthouden: Wat niet naar buiten komt is, zo het al binnen bestaat, voor u op het ogenblik waardeloos. Maar wanneer datgene wat in je leeft je wordt tot een kracht waardoor je naar buiten toe beter jezelf kunt zijn, uit kunt drukken en meer kunt doen zo heb je aan betekenis gewonnen.

en daarmee gaan wij sluiten op de gebruikelijke wijze. 3 woorden.

x

Inspiratie, naastenliefde, vrede.

-

Indien wij onze inspiratie steeds zoeken in de eenvoudige naastenliefde vinden wij innerlijk de enige vrede die blijvend is.

Hoe simpel is de gang der sterren:
een kosmisch uurwerk dat op vonken loopt,
steeds weer het duister voor een korte wijle sloopt
om op te duiken dan in nieuwe luister.

eenvoudig is het al, eenvoudig is het zijn,
eenvoudig is het leven, de vreugde, ook de pijn
en is ook dat wat diep in ons als werkelijk staat geschreven.

Hebben wij diep in onszelf van krachten in of rond ons
iets omtrent de werkelijkheid geleerd
voorwaar dan breidt ons weten uit zich,
is het zijn geïnspireerd en worden woorden plots tot beelden
waarin de luister wordt vertoond
van al wat in de kosmos leeft, van al wat in de kosmos woont.

Heb je dan je naaste lief, ken je dan verbondenheid
weet je, dat dit samenzijn verbreekt de ban
van eenzaamheid en wordt tot zin
van alle leven,
wordt tot een werkelijkheid van streven
waaruit het eigen ik bestaat,
het is of de eenvoud van de sterren in eigen leven herontstaat.

Soms verblindt ons wel het licht, soms zwelgen wij een wijle in duister
maar telkens weer komt het sterrenheid, kosmisch uurwerk vol van luister,
me. kleine lichten, speldeprikken van de eeuwigheid
zo verlicht zij heel ons wezen, wordt zin van ons vertoeven in de tijd.

Dan gaan wij verder zonder vrezen, binnend al wat rond ons is
omdat het deel is van ons leven. Erkennende niet meer gemis
aan erkenning of een zijn met de ander
zoekende de kracht in ons waardoor wij steeds
geïnspireerd tot juister leven, dieper weten
omschrijven uit onszelf de macht waaruit het zijn zijn weg kan vinden
tot aan de bron die al heeft voortgebracht.

Als dan weer de lichten doven, het moeilijk wordt om te geloven,
de naaste soms je vriend niet is en liefde voor de naaste dwaas, bedenk:
dit gaat voorbij. Want steeds weer breekt door het zware aardse waas
licht van sterren, hemel, onbegrepen werkelijkheid.
Daarom is de naastenliefde belangrijk voor wie leeft in tijd.

Goeden avond.

(d.d. 20 november 1981

(onverkort behalve een antwoord
bij het eerste onderwerp.)

-O-O-O-O-

N.B.

Steravond 11 december alleen voor genodigden, daarna geen bijeenkomsten
meer tot 2 januari 1982